

KORUNMAK VAZİFEMİZDİR

Nureddin Yıldız'ın 07.12.2014 tarihli (35.) Şehzadebaşı Camii sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

“La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah” imanında birleştiğimiz Aziz Kardeşlerim,

Hepimiz büyük bir hakikati itiraz edilmeyecek şekilde biliyoruz. O hakikat şudur: İman etmek, mü'min olmak büyük bir nimet sahibi olmaktır. Allah'ın seçilmiş kullarından olmaktır. Böyle büyük bir nimetin sahibi olunca da nimet sahibi olmanın beraberinde getirdiği külfete ve imtihana da katlanmak gerekiyor.

Allah'ın vaadi olan cenneti kazanmak, rızasını kazanmak dünyada imanla mümkündür. İman da büyük bir imtihan içinde olmayı kabul etmektir. İnsanlar iman edince, vakumlanıp ambalajlanarak cennete sevk edildikleri bir sürece girmiyorlar. Bu şekilde bir düşünce şüphesiz çocukça bir düşüncedir. Herhâlde iman ettiysen hemen seni paketliyorlar, ilk kargoyla da cennete gönderiliyorsun diye düşünmüyoruz.

Kardeşlerim,

İman edenlerle, mü'min insanın imtihanıyla ilgili ilk akla gelen şey maalesef sadece Bilal-i Habeşî gibi, Habbab bin Eret gibi, Ammar bin Yasir gibi, Sümeyye gibi -Allah hepsinden razı olsun- ilk iman eden neslin, kâfirler tarafından fiziksel tacize uğramaları oluyor, hep örnek olarak aklımıza bunlar geliyor. Allah imtihan ederse bu şekilde imtihan eder diye düşünüyoruz. Sonra da bu yanlış, yetersiz düşünceden dolayı kendimizi şu camilerde güvende hissediyoruz.

Nikâhla oluşturduğumuz aile ortamında kendimizi sorunsuz, güvenli hissediyoruz. İki Müslüman ortak olarak bir şirket kurduğumuzda, iş yeri oluşturduğumuzda, gökten bereketin oluk oluk akacağını, hiçbir sorunla karşılaşmayacağımızı zannediyoruz. Hâlbuki Allah, hayatı olduğu gibi imtihan olarak karşımıza çıkarmıştır.

Camiden eve, iş yerine, sokağa veya harp meydanlarına varıncaya kadar son nefesini vermeden hiçbir mü'min imtihanını bitiremeyecektir. Çünkü Allah, Bilal-i Habeşî'yi o imtihan modeliyle imtihan etti. Bilal-i filanı da başka bir imtihanla imtihan edecek. Bilal iman etmemiş olsaydı zaten bir sorun yoktu. Habbab iman etmeseydi, demirci ustası olarak çalışmaya devam edecekti.

Rabb'imizin kimi nerede imtihan edeceğini ancak kendisi bilir. Bu bir kanundur kardeşlerim. Şimdi, kitabımız Kur'an'ı Kerim'den bu imtihanın asıl aktörünün ve faktörünün ne olduğuna dair bazı ayetler okuyacağız. Ondan sonra da bu imtihana karşı bir korunma mücadelesi yapmamız gerektiğini evlerimizde, camilerimizde, medreselerimizde, sokaklarımızda, ticarethanelerimizde, insan olarak bulunduğumuz her yerde Allah'ın bizim ciddiyetimizi muhakkak görmek, sabrımızı ve sebatımızı denemek istediğini muhakkak anlamak zorundayız.

“Allah imtihan edecek.” dediğimizde hep gözümüz Uhud meydanına takılırsa, Bilal'e takılıp kalırsak, durduğumuz yerde mum gibi erir ve imtihanı kaybederiz maazallah. “Birileri beni imtihan

edecek” diye bekleyen, zaten imtihanı kaybetmiştir. Nefes alıyor musun, gözün görüyor mu, kulağın duyuyor mu? İşte imtihanıdasın.

İmtihan başlayalı çok oldu. Buluş çağına erdiğin gün, dakika ve saniyeden itibaren imtihanıdasın zaten. Bu bir şuur ve algılama meselesidir kardeşlerim. Bedir’i, Uhud’u, Siret-i Nebi’deki o muhteşem sahneleri tasavvur etmek, eğer bizi sonunda imtihanın sadece o olduğuna dair bir algıya götürüyorsa yanıldık ve tuzağa düştük demektir. Böylece şeytan, elimizdeki sermayeyi zarara dönüştürmüş olur.

Kardeşlerim,

Mülk Suresi’nin 2. ayetinde Rabb’imiz en büyük kanununu koymuştur:

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

“Ölümü ve hayatı Allah, ‘hanginiz daha güzel iş yapacak’ onu görmek için yarattı. Allah azizdir, her şeyi yerli yerinde yapar. Ğafûr’dur, çok mağfiret eden bir Allah’tır.” Eğer mağfiret etmeseydi bu imtihan sürecinde yok olup giderdiniz siz. Allah mağfiret ediyor da siz imtihanı kazanıyorsunuz. Bu birinci kanunumuz.

Kardeşlerim,

Bizim bu dünyada bulunuşumuzun nedeni; daha güzeli kimin yapacağını Allah’ın görmesi içindir. Bilal’i, Habbab’ı, Sümeyye’yi, Yasir’i seyretmek, Siret-i Nebi okuyup “vay! Ne çekmiş ilk nesil” demek için değildir. Daha güzelini yapmak içindir. Ebu Cehil’in kırbaçları karşısında erimeyen, Übey ibni Halef’in işkencesine taviz vermeyen Bilallerin, Sümeyyelerin karşısında, internet saldırısında, küfrün taarruzunda erimeyen, Allahuekber gerçeğiyle hayatını sürdüren kimdir? Allah bunu görmek isteyecektir.

“Sizden hanginiz” ifadesi Bilal’i de kuşatıyor, bugün İstanbul’da, Edirne’de namaz kılan bütün Müslümanları da kuşatıyor. Allah’ın imtihanında Bilal’le ben, Habbab ile filanca, Sümeyye’yle herhangi bir kadın, hepimiz daha güzelin sınavındayız. Daha güzel nasıl yapılır bunu araştıran, bu heyecanla akşamlayıp sabahlayan mü’min olup olmayacağımızı Allah görmek istiyor.

Hangimizin daha çok, daha güzel iş yapacağını Allah görecektir. “Bilaller gitti, yarışma bitti” dersek eğer, Bilal gitti, cennet umudu da gitti demek olur. Kur’an, Bilal’ e indi, bana da indi elhamdülillah. Bilal’i geçebilir miyim? Bırakın, o rüyam canlı kalsın benim. Habbab’ı, Sümeyye’yi geçebilir miyim? Bırakın, o umudum canlı dursun. Allah böyle istiyor.

“Gitti nesil, gitti puanlar, bitti yarışma” diyenin Kur’an’ın bu ayetini nereye koyacağını merak ediyorum. Elbette sahabi olmak, Kur’an’ın şahitliğini yaptığı seçilmiş nesil olmak fark üstüne farktır. Ama Rabb’imin önüne koyduğu örnek nesil, yarışmak zorunda olduğum nesildir. Hedefim; büyük, amacım; ileri bir amaç zorundadır.

Kardeşlerim,

A’râf Suresi’nin 14, 15, 16, 17. ayetleri bugünkü interneti, sokaklardaki berbatlığı, ailedeki huzursuzluğumuzu, ticarete ödenmeyen çekleri, birbirine güvenmeyen aynı annenin babanın

çocukları olan kardeşlerin arasındaki fitneyi, camilerde niye huzur bulamadığımızı, apartmanların niye kendi özel zindanlarımıza dönüştüğünü tarif ediyor.

Bu ayetler, on beş asır öncesinde inmiş olan ama bugünü anlatan mucizelerdir kardeşlerim. Bu ayetler ne anlatıyor biliyor musunuz? İblis, Allah'ın emri olan "secde et" sözüne aykırı davranıp isyan edince, iblis iken şeytan oldu. Kovuldu, lanetlendi, cennetten uzaklaştırıldı. O da bunun üzerine, Âdem'in yüzünden cennetten kovulduğu için Allah'tan, Âdem'in son çocuğu dünyada yaşayınca kadar ömür ve güç istedi. Allah da bunu kabul buyurdu.

Ve âdeti "sen ki Âdem yüzünden cennetten kovuldun, bu yüzden de Âdem'den ve çocuklarından kıyamete kadar intikam almak istiyorsun, senin gibi bir mel'una aldanacak olan da senin olsun, kullarım bana yeter" dedi.

Bunu Kur'an'ı Kerim farklı ayetlerde defalarca beyan ediyor. Ama sözünü edeceğim A'râf Suresi'nin ayetlerinde çok açık bir şekilde bugünkü aile huzursuzluğumuzun, ticaretteki başarısızlığımızın, siyasetteki çıkmazlarımızın, Müslümanlar olarak bir arada durup anlaşamayışımızın, birbirimize hor gözle bakışımızın, gözümüzün önünde sorun olarak duran her şeyin nereye dayandığını anlayacağımız bir planın parçası olarak o ayetler anlatıyor.

قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ "İblis: 'Sen de bana kıyamet zamanına kadar mühlet ver' dedi."

قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ "Allah da: 'Sana mühlet verdim, serbestsin' buyurdu."

İblis, Allah'ın önünde konuşuyor. اِبْلِيسَ قَالَ قَبِيْمًا اَعُوْبِيْتِي لَاقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيْمَ "Sen Âdem'in yüzünden beni cennetten attın, ben de sıratı müstakimin önünde engel olacağım" dedi. Sıratı müstakim nedir? Allah'ın yoludur.

ثُمَّ لَا تَبِيْنَهُمْ مِنْ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ اَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ اَكْثَرَهُمْ شَاكِرِيْنَ

İblis: "Sen beni bu şekilde cezalandırdığın için, önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından, her yerlerinden senin kullarını aldatacağım, sen onların çoğunu imanın kıymetini bilmez göreceksin" dedi.

Kardeşlerim,

Evinde, camide, ticarete ve sokakta, her yerde bir şer frekansının bizi kuşatma altına aldığını görüyoruz. Huzur bulmamız gereken evlerimizde bulamadığımız huzur, bundan dolayı yoktur. Ama Rabb'imiz gözümüz açık olsun, iyi anlayalım diye Fâtır Suresi'nin 5. ve 6. ayetlerinde de bütün mü'min kullarını ikaz ediyor:

يَا اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللّٰهِ الْعُرُوْرُ

اِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوْهُ عَدُوًّا

"Ey insanlar! Allah'ın sözü gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın. Allah'a karşı tuzağa düşmeyiniz. Şeytan, düşmanınızdır; şeytanı düşman nasıl algılanacaksa öyle algılayın." Bu Allah'ın vaadidir. Düşmanın cennette başlattığı projeye rağmen çocuk yetiştirirken, camiye giderken tedbir almazsan zorlanırsın. Mesela; camiye sol ayakla girersen -sünnete muhalefet ettiğin için bu bir

tedbirsizliktir - binlerce sene önce seninle ilgili plan ve projesini oluşturmuş şeytanın ağlarına takılmış, yola tedbirsiz, korumasız çıkmış olursun.

Kardeşlerim,

Sebe Suresi'nin 20.ayetine dönüyoruz. Rabb'imiz bir kere daha projenin nasıl yürüdüğünü anlatıyor:

وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ

"İblis, projesini inandıracak kadar süslendirip anlattı ve mü'minlerin bir grubu hariç pek çok insan ona inandılar" buyuruyor.

Kardeşlerim,

Hiçbir zaman iblis, "alkol al, sarhoş ol" demez, "biraz kafan dinlensin" der. Hiçbir zaman "öldür, hapse gir" demez, "şerefini bu adama ezdirme" der. İblisin bütün projeleri orjinaldir, dekorludur, süslüdür. Bunu Allah bu şekilde bize haber verdiği için kıyamet günü hiçbir mü'min "aldanmıştım ben" diyemeyecektir. Çünkü Allah hileli, dekorlu bir sözle iblisin çalıştığını haber verdi zaten.

Kardeşlerim,

Bu da gösteriyor ki bizim mü'minler olarak, iblisin çalışma taktiklerini bilmemiz zorunludur. Allah, imtihan olarak karşımıza çıkardığı şeylere karşı, "düşmana karşı nasıl korunmak gerekiyorsa, iblise karşı da o şekilde korunun" diyerek gerekli tedbirleri almamızı emrediyor. Özellikle dört hususta tedbirli olmamız gerekiyor.

Bilhassa bu çağda mü'minler olarak dört zayıf noktamızı iblis çok güçlü bir şekilde değerlendiriyor. Biz mü'min olarak çocuklarımız ve ailemiz üzerinde, yetiştirdiğimiz nesiller üzerinde dört noktayı zayıf bırakırsak o dört nokta üzerinden iblis bizi muhakkak vuracaktır.

Bunların birincisi; mü'min olarak kuru beklentiler içinde oluruz. Birinci tuzak budur. **İkinci tuzak;** kötülükleri, kendi kafamızdan iyililerimizle tartmaya kalkarız. **Üçüncüsü;** şefaathem temennimizi abartırız, yanlış değerlendiririz. **Dördüncüsü** de suçu Allah'a atarız. Nasıl olduğunu izah etmeye çalışayım değerli kardeşlerim.

İçimizdeki zayıf düşebilecek noktaları vurgulamaya çalışıyorum. Evimizde, iş yerimizde, sokaklarımızda, mü'min olarak bulunduğumuz her yerde geçerli olan dört zayıf noktamız budur. **Birincisi,** "kendi kendimize cennete girdi, yerini tespit etti, parselini yaptırdı, cennette inşaatları tamamlandı" diye kuruntular içinde olabiliriz.

Bu kuruntunun üzerine çok fazla yükleme yapıyor olabiliriz. Bu bir hatadır. Tehlikedir. Cennet Allah'ın, cehennem de Allah'ındır. Biz de Allah'ın kullarıyız. Bir cennet umudumuz, bir cehennem korkumuz var, olmalıdır da. Ama cennet Allah'tan başka hiç kimsenin malı değildir. Buradaki hiç kimseye, Peygamber aleyhisselam da dâhildir. Neden? "Sen de mi Ya Resûlullah" diye sorulduğunda "elbette ben de. Allah'ın fazlı keremi olmasa benim de elimde bir şey yok" buyurmuştur.

Hiçbir hoca, hiçbir âlim, hiçbir müçtehit, hiçbir şeyh efendi cennetin maliki değildir. Vaad edemez. Parselizasyon yapamaz. Umut ve söz Allah'tan alınmalıdır. Cami yaptırana Allah rızası ve Allah'ın cenneti kazanılsın diye dua yapılabilir. Cami yaptırana, camiye yardım edene o yardımı alan, "cennet senindir" diye bir vaatte bulunamaz. Tuzaktır bu.

Böyle bir şey yaparsak birbirimizi tuzağa düşürmüş oluruz. Dua etmek, umut etmek başka şey, vaad etmek başka şeydir. Kimse kimsenin malının mutasarrıfı olmadığı gibi, cennet de hiçbir beşerin tapulu mülkü değildir, kimse kimseye vaatte bulunamaz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bile Allah'tan aldığı vaatlerle bize vaatte bulunmuştur.

Bu da gösteriyor ki; ne kendi kendimizi beğenme hakkımız vardır, ne de birinin bize beğenildiğimizi garanti etme hakkı vardır. Gerçekçi olmak zorundayız. Allah'ın kullarıyız. Allah'ın cenneti için çalışıyoruz. Rabb'imizin mağfiretine ve rahmetine umutla sarılıyoruz. Hiç kimse kendisine veya başkasına cennet vaat etmemelidir. Bu bir tuzak olur. Kendi kendimizi avuturuz.

Kardeşlerim,

Şeytanın önümüze koyduğu ve Kur'an'ın bizi ikaz ettiği şeylerden **ikincisi** de şudur: Bir Müslüman faize bulaşırken geçen sene Ramazan'da verdiği fitreyi, şeytan önüne getirip "kırk lira aldın ama kırk lira da fitre vermiştin. Unutma bunu" diye onu avutabilir. Bu müthiş bir tuzaktır. "Geçen sene Kur'an okuyup akıttığın gözyaşlarını hatırlıyor musun? Neydi o! Melekler şaşırmişti. Teheccüt vaktinde ne müthiş ağlıyordun. Kâbe'deki gözyaşların sel olup gitmişti. Şimdi biraz kahkaha atsan ne olur" diye düşündürebilir.

"Geçen hafta Kur'an okumuştun. Şimdi de üç Kur'an, üç yalan olsa ne olur? Biraz da yalan konuş" alenen böyle bir reklam ortada yok. Ama "yirmi yıldır faizden niye tövbe etmedin" sorusu beyinde irdelenirken, şeytanın getirdiği tuzaklardan biri budur.

Yirmi yıldır da Kur'an okuyorsun, şaka değil bu. Ama ne, neyi götürür bunu Allah'tan başkası bilmez. Biz Allah'ın tartacağı amelleri teraziye koyduğumuz zaman battık demektir. Terazi Allah'tadır. "Baba ve anne, öğretmen, muallim, başkan, reis, müdür, şeytana uyararak "madem geçen gün şunu yapmıştın, şimdi de bunu götürdü" diyebilir. Ama bunu üniversite sorusunda yapabilir. Dört doğru bir yanlış, bir doğru dört yanlış diyebilir.

Allah'ın cenneti, cehennemi, sırat, mizan, hasenat ve seyyiat söz konusu olduğunda, kaç yanlış bir doğruyu götürür, kaç doğru bir yanlış götürür. Onu sadece Allah bilir. Kim "bildim" diyorsa, yalan konuşuyordur, bizi oyalıyor, şeytanın avucuna atıyordu. "Şu kadar günah işlemiştin, şu kadar da sevabın var, iyisin yine" bu sözü kim söylüyor, mukaddesat ölçülerimizle kim oynuyor? Sadece Allah'ın bilgisinde olan şeyler, kulların eline düşerse oyuncak olur.

Kullar Allah'ın cennetiyle hesabıyla, mizaniyla oynayamazlar. İnsan maazallah çarpılır. Bu bir şeytan tuzağıdır. "Geçen sene iftar vermiştin ya kaç fakir katılmıştı o iftara?" "İki yüz fakir katılmıştı." "Yirmi işçinin maaşı gecikse bir hafta ne olur?" dedirtebilir şeytan ama bir işçinin kul hakkı, Allah katında beş bin kişiyi doyurduğun iftar sofrasına denk olmayabilir. Kimin defterleriyle oynuyorsun sen? Bu rakamları kimden aldın? Mülk Allah'ın, hesap Allah'ın, akıbeti belirleyen de Allah olmalıdır. Kul, haddini aşmamalıdır.

Onun için diyoruz ki bir; kuru temenni şeytan politikasıdır. Buna karşı korunmalıyız. Umudumuzla oynamasın şeytan. Ürküterek de bizi korkutmasın. Biz Rabb’imizden umutluyuz, Rabb’imizden korkarız.

İki; günah ve sevap iyilik ve kötülük dengelemesini Allah yapar, kul yapamaz. Öğretmen, sadece matematik sorularını, ahlak dersi puanını dengeler. Ama ahiret işlerine Allah’tan başkası karışamaz.

Üçüncüsü kardeşlerim; şefaate meselesidir. Kur’an imanımıza göre, Resûlullah aleyhisselatu vesselamın hadis şeriflerine göre, şefaate vardır, haktır, olacaktır. İnkâr eden zaten kendi ipini çekmiş adamdır. Ama kim, kime ne kadar şefaate edecek, bu şefaate ne kadar kabul olacak? Bir matematiksel ölçü var mı? Resûlullah aleyhisselatu vesselamın şefaati hak mıdır? Güneş kadar haktır! Şu elimi baktığımda ne kadar gördüğüme inanıyorsam, inşallah Peygamber’imi beni cehennemden kurtarıırken göreceğime bu elimden daha fazla inanıyorum. Ama sonuçlar belli değil.

Doktorun müdahale edeceği doğru ama ciğerimin ne kadarını kurtaracağı henüz belli değil. Şefaate, barkot numarası aldığında, otomatik sana gelen bir şey değil ki. Kaç çömlek kırdın sen? Şefaate bunların kaçını için geçerli olacak, bu şu an belli değildir.

Peygamber’inin sünneti, hadisi yok sayılırken sen neredeydin? Oda mı şefaate uğrayacak? Şefaate hak, bana geçerliliğinin ne kadar olduğu belli değildir. Yüzde kaç beni kurtaracağı belli değildir. Bütün olarak hak olan bir şeyi, olduğu gibi babamın malı saymam aptallıktır. Şefaati kim kimin malı olarak sayabilir? Bu bir şeytan tuzağıdır. Kır, dök şefaate umut bağla. Kim bilir şefaate, gözü yaşlı ahirete gidenler için geçerlidir.

Resûlullah aleyhisselatu vesselamın şefaati hak, Allah’ın “dost” dediği kullarının şefaati hak, hafız kulların şefaati haktır. Çünkü onlara söz veren Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemidir. İnanmayanın dininden, garanti bilen de aklından şüphe ederiz. Bu senin malın mı? Senin barkot numaran şefaate mi?

Demek ki bunu şeytan herkese karşı bir tuzak olarak kullanabilir. Akıllı mü’min kimdir? Şefaate iman eder, şefaate ehil olmak için çırpınır durur. Musalla taşında söylenen “şefaate Ya Resûlullah” sözünden başka Resûlullah duymamış bir kulak da mı kıyamet günü şefaate görecektir? Bizim beklentimiz, kuru umut değil, yeşermiş bir şefaattir.

Şefaate olarak gelecek olan; sevdaya dönüşmüş Peygamber ismidir. Ve kesinlikle bu Ümmet’in büyük günah işleyenleri öncelikli şefaate görecektir. Hadis böyledir. Çünkü büyük günah işlemek başka, büyük günahları turşu yapıp kuru kuru şefaate beklemek başkadır. Doksan kişinin katili de olsa, yüz kişiyi öldürmüş bile olsa -Allah’tan umudunu kesmeyip yollara düşen kimse- şefaate erecek olan da odur. Kuru beklenti ise şeytan tuzağıdır.

Kardeşlerim,

Dördüncü şeytan tuzağı da; suçu Allah’a atmak meselesidir. Allah’a suç atmak nedir? Yapabildiğini, “Allah böyle yaratmış ne yapalım” de. Allah, cenneti de yarattı, cehennemi de yarattı. Her ikisine giden yolları da yarattı. Herkese akıl verdi, kalp verdi.

Hiç kimse kıyamet günü “ben sarhoşun çocuğuydum” diyemeyecektir. “Bizim orası hocaların bol olduğu yer değildi” diyemeyecektir. Hiç kimse Allah’ı suçlu hâle getiremez. “Allah istedi de böyle oldu” demek, zaten başlı başına bir suçtur. Aklını kullanmak, basiretle hareket etmek, her insanın görevidir. Herkes buna dikkat etmek zorundadır.

Kardeşlerim,

Ulaşmak istediğimiz netice şudur; Rabb’imiz bizi mü’min olarak yarattı elhamdülillah. Ama Kur’an’da defalarca: “Bakın, bu imanınızı koruyup koruyamayacağınızı test etmek için iblisi de görevlendirdik” buyurdu. Allah buyuruyor, okuduğumuz ayetler bu gerçeği gösteriyor. İblisin vazifesi; kimin verilen imanı koruyacağını, kimin de korumayacağını test etmektir. İblisi başımıza musallat eden Allah’tır.

Samimiyetimizi, ciddiyetimizi Allah, iblisle ölçecek. Herhangi birimiz, “ben iblisi bela olarak istemiyorum” diyemez. Evimizde iblis bulunacak, camimizde bulunacak, ticaretimizde bulunacak, sokağımızda bulunacak, çocuk yetiştirirken, ortaklık yaparken bulunacak.

Hatta ve hatta hacda şeytanı taşlamak için Mina’ya giden hacı adayı mü’min de bilecek ki; şeytanı taşlamaya giderken bile en büyük rakip, en önemli düşman yine şeytandır. Şeytanı taşlarken bile şeytan, kalitemizin avcısı durumundadır.

Bunun için Allah “nohut tanesi kadar küçük taş at” der, hacı efendi şeytanın kafasını yarmak için terliğini atar, geri gelir, mağlup olur. Şeytanın kafasını kırdım zannederken, orada kendi beyni ezilir. Çünkü kulluk şeytanla sokak kavgası yapmak değildir. Şeytandan kaçıp Allah’ın yanında olmaktır. Sünnete uygun Müslüman olmaktır. Şeriat ehli olmaktır, sokak kavgası yapmak değildir. Sokak kavgası düzeyine düşürenler, hacda bile, Mina’da bile, Arafat’ta bile şeytana mağlup olup geri gelirler.

Kardeşlerim,

Rabb’imiz bizi tuzağa düşürmüyor. Allah apaçık bir şekilde: “Sizi sınavacağım hanginiz daha güzel iş yapacak bunu görmek istiyorum” dedi. Sonra da hepimizin gözü önüne şeytanla yaptığı protokolü koydu. Şeytan ne dedi? “Sen ki beni Âdem’in yüzünden bu hâle getirdin, iblis iken şeytan yaptın, ben de onların senin rızanı yakalama gayretleri olduğu her yerde karşılırlarına çıkacağım ” dedi.

Allah ne buyurdu? “Kullarıma dokunamazsın, mü’min kullarıma dokunma. Kâfirlerle git meyhanede ne yapacaksın yap” demedi. “Tamam, sana izin veriyorum” dedi. İzin veriyorum. Çünkü Allah, kullarına bunu emredenin iblis mi, Allah mı olduğunu seçecek kadar basiret verdi.

Allah dedelerinin, amcalarının nasıl tuzağa düştüğünü gördükten sonra mü’minlerin tuzağa düşüp düşmeyeceklerini ya da düşmemeleri gerektiğini anlayacak kadar akıl verdi. Mü’minle uğraştığında bunun kendisini cehenneme sürükleyeceğini anlayacak kadar basiret verdi.

Geçen gün sabah namazına niye kalkamamıştı? Geç yattığı için. Niye kalkamamıştı? Dedikoduya vakit ayırdığı için. Allah, bu gece de geç yatarsa sabah namazını kaçıracağını anlayacak kadar tefekkür kabiliyeti verdikten sonra, hiçbir mü’min kıyamet gününde “şeytan sabah namazına kaldırmadı beni” diyemeyecektir.

Evet, Allah şeytanı yarattı ve gönderdi ama mü'mine de akıl verdi. Allah, herkese çift kanaldan akış sağladı. İmanımızı biz koruyacağız, melekler değil. İmanımızı koruma görevini melekler havale edemeyiz. Apartman için, site için, fabrika için, şirketle anlaşp koruma yaptırabilirsin. Güvenlik görevlisi alabilirsin. İmanı, güvenlik görevlisine havale etmek yok kardeşlerim. İmanını sen koruyacaksın. Allah'a sığınacaksın, bu sığınman da aktif bir istek olacak.

"Koru ya Rabb'i" derken korunacak bölgede olacaksın. Zina ve zina atmosferine yaklaşmayacaksın. Zinaya pabuç bıraktıktan sonra kuru bir korunma edebiyatı hiç kimseyi zinadan korumuyor. Alkole karşı her türlü tedbiri alacaksın. Çocuğunu hırsızlık yapma meyli oluşturacak şekilde, harçlıksız bırakmayacaksın ki hırsız çocuk yetiştirmiş olmayasın.

Gerekirse evde su parasını kısacaksın, az su harcayacaksın. Su parasından artırdığın üç lirayı birer lira olarak her hafta harçlık vereceksin ki çocuğun susuz kalmaya alışsın ama harçlıksız kaldığı için hırsızlığa alışmasın diye düşüneceksin. Ki yarın Rabb'inin huzuruna çıktığında "şeytan benim çocuğumu hırsızlığa alıştırmıştı, ben mesul değilim" demek zorunda kalmayasın.

Desen de zaten kimse bunu kabul etmeyecek. Çünkü annelik ve babalığın sadece çocuğa ekmek, peynir getirmek olmadığını, çocuğun gözünü de tok yetiştirmenin annelik babalık olduğunu bileceksin.

Anne, baba sadece Kur'an kursuna, medreseye, yaz ayında camiye göndermekle din verilmeyeceğini, dinin ders olarak verilmekten önce karakter olarak, şahsiyet, anlayış olarak da verilmesi gerektiğini bilecek. Kendisinin ve çocuklarının ailesinin imanını, şahsiyetini mü'min kimliğini böylece korumuş olacak. Çünkü kıyamet günü, kimse şeytanın tuzağına "ben düşmeyecektim de o zorla beni yakaladı" demeyecektir, diyemeyecektir, Allah kabul de etmeyecektir zaten. Herkes, imanını korumak zorundadır. "Çaldı ben ne yapayım" denebiliyor mu? Çaldırmasaydın.

Şeytanın vazifesi, bizden iman çalmaktır. Bizim vazifemiz de nedir? Çaldırmamaktır. "Yahu Allah bizi güvenlik altına alsa" diyemezsin. Güvenlik altına almak yok, güvenlik altında cennette olacağız inşallah. Allah burada herkesin imanını ve ibadetlerini koruma altına alsa, dünyanın ne gereği var ki? Bizi yüz milyar olarak cennette yarattı, garantili olarak hepimiz cennetlik olurduk. Burada niye varız? İmanımızı, şahsiyetimizi, kendimizi, neslimizi, ibadetlerimizi, şuurumuzu ve kalitemizi Allah'ın izniyle kaptırmamak için varız.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammed. Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.